

BEROEP in CASSATIE d.d. 22.12.2005 door _____ en
_____, beklagden, tegen alle veroordelingen lastens hen
uitgesproken op strafgebied alsook wat de herstellvordering betreft,
alsook voor wat betreft het niet ingaan op de vraag tot het stellen
van en aantal préjudiciële vragen aan het Arbitragehof

Nr.
van het arrest

Nr. 2005/5369
van het repertorium

Nr. 1099 P 2001
van het parket-generaal

URBANISATIE

BEROEP IN CASSATIE
verworpen op 25/01/2006

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12de kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen:

1/
leraar,
geboren te _____ op _____
wonende te _____

beklaagde

2/
bediende,
geboren te _____ op _____
wonende te _____

beklaagde

beiden vertegenwoordigd door Mr. _____
_____, advocaat bij de balie van _____

Beklaagd van:

te vastgesteld op 18 oktober 1997.

als (mede)eigenaar(s) die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven

op het onroerend goed gelegen te
 gekadastreerd of geweest zijnde
 , eigendom van:
 leraar, geboren
 te op) , wonende te
 , bediende, geboren te
 op , wonende te

Binnen de grenzen van een natuurgebied een grond te hebben gebruikt voor het plaatsen van meerdere vaste inrichtingen te weten een chalet in betonelementen (ongeveer 6m x 4m), een houten schuilplaats (ongeveer 8m x 4m) en een gebouw voor een stroomgenerator (ongeveer 2m x 1 m) te hebben gebouwd

alsmede het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd door het aanleggen van een vijver zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

En vanaf 18 oktober 1997 tot de dag der dagvaarding voormeld bouwwerk in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65§1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - thans art. 68§1 Besluit van de Vlaamse regering d.d. 22 oktober 1996 tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

- de plaats te herstellen in de vorige toestand;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 5.000 Fr. per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te
op 12.01.1999, en
ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 3.561 frank. De Bewaarder (get.)

het onroerend goed toebehorend aan de echtgenoten
ingevolge aankoop
akte not. 26.4.91

* * *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld
- op 11 juni 2001 door beklaagden tegen al de
schikkingen ten dezès laste
- op 13 juni 2001 door het Openbaar Ministerie
tegen alle schikkingen uitgezonderd deze
betrekkelijk de burgerlijke belangen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 1
rechter op 29 mei 2001 door de correctionele
rechtbank van Hasselt, 13e kamer, dewelke als
volgt heeft beslist:

De rechtbank merkt voorafgaandelijk op dat de
titel "gemachtigde ambtenaar" in de betichting
dient gewijzigd te worden in "stedenbouwkundige
inspecteur";

...

De uitvoering van de werken en de instandhouding
van deze werken leveren twee afzonderlijke
misdrijven op die de opeenvolgende en voortgezette
uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet,
zodat de verjaring van de strafvordering voor het
geheel der feiten begint te lopen vanaf het laatst
strafbare feit, te weten 18 oktober 1997, datum
van bevel tot dagvaarden (zie arrest Hof van
Beroep Antwerpen, 10de kamer, 1 februari 2000,

;

...

Verklaart beide beklaagden schuldig aan de feiten
zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en
nader gepreciseerd qua tijdsbepaling met dien

verstande dat deze feiten thans strafbaar zijn gesteld bij de artikelen 99, 146 en 149 van het Decreet van 18 oktober 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en rekening houdende met de aanpassing.

Spreekt beklaagden vrij voor het doorvoeren van een reliëfwijziging en verzendt hen van vervolging deswege.

eerste beklaagde

Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van TWEEHONDERD FRANK, gebracht op VEERTIGDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen, of een vervangende gevangenisstraf van ZESTIG DAGEN.

Verplicht beklaagde tot betaling van EEN bijdrage van TIEN FRANK, gebracht op TWEEDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, begroot op de som van 2.355 frank.

Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van 1.000 frank.

tweede beklaagde

Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van TWEEHONDERD FRANK, gebracht op VEERTIGDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen, of een vervangende gevangenisstraf van ZESTIG DAGEN.

Verplicht beklaagde tot betaling van EEN bijdrage van TIEN FRANK, gebracht op TWEEDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, begroot op de som van 2.355 frank.

Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van 1.000 frank.

Beveelt het herstel in de vorige staat, hetgeen impliceert de complete afbraak van al de wederrechtelijk opgerichte constructies m.n. de chalet, de houten stal en het gebouw voor een stroomgenerator en dit binnen de ZES MAANDEN nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde getreden is en beslist dat het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar, ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op de kosten van beklaagden kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter.

Veroordeelt beklaagden daarenboven tot een dwangsom van 4.000 frank per dag vertraging bij niet uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde termijn.

* * *

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vorderingen;

Gehoord beklaagden in hun middelen van verdediging ontwikkeld door Mr. advocaat bij de balie van

Gelet op de neergelegde conclusie en stukken;

Overwegende dat de hogere beroepen, regelmatig naar vorm en termijn, ontvankelijk zijn behoudens het hoger beroep van beklaagden tegen de vrijspraak voor het doorvoeren van een reliëfwijziging door het aanleggen van een vijver wegens gebrek aan belang;

Overwegende dat conform de vordering van het Openbaar Ministerie, de feiten dienen geactualiseerd te worden als volgt:

" ... de feiten thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli

2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003 ...";

Overwegende dat de aan de beklaagden ten laste gelegde feiten van instandhouding in de tijd dienen gepreciseerd als zijnde "vanaf 18 oktober 1997 tot 29 december 1998";

Overwegende dat de feiten op grond waarvan beklaagden vervolgd worden hierdoor niet gewijzigd worden en dat beklaagden daarvan in kennis gesteld werden ter terechtzitting van dit Hof op 9 november 2005 en zij desbetreffend hun middelen van verdediging hebben kunnen voordragen;

Overwegende dat de eerste rechter ten onrechte in de tenlastelegging verwijst naar het decreet van 18 oktober 1999; dat de materiële vergissing in de tenlastelegging dient verbeterd te worden in "het decreet van 18 mei 1999";

Overwegende dat de eerste rechter enerzijds alle feiten zoals omschreven in de dagvaarding en aangepast bewezen acht en anderzijds beklaagden vrijspreekt voor het doorvoeren van een reliëfwijziging; dat getet op deze tegenstrijdigheid het eerste vonnis dient nietig verklaard;

Op strafgebied

Overwegende dat de vermeldingen in het oorspronkelijke proces-verbaal d.d. 30.09.97 (stuk 4) dat aan beklaagden werd opgestuurd enkele materiële vergissingen bevat, zoals de datum en de kadastrale gegevens die werden rechtgezet door een nieuw proces-verbaal aan beklaagden mee te delen op 30.01.98 (stuk 23) waarbij het eerste proces-verbaal als nietig werd beschouwd; dat derhalve de feiten waarvoor beklaagden zich dienen te verantwoorden gebaseerd is op de verbeterde versie; dat de verwijzing in deze verbeterde versie naar de wet van 29 maart 1862 in plaats van de wet van 29 maart 1962 een materiële vergissing is waardoor het proces-verbaal niet als nietig kan beschouwd worden;

a. wat betreft de oprichting

Overwegende dat met betrekking tot de beweerde strafbare oprichting van bouwwerken en aanleg van vijver dient vastgesteld dat deze reeds voor 18 oktober 1997 zijn opgericht terwijl het niet

mogelijk is om de misdrijfperiode naar een periode voor die datum uit te breiden nu een zodanige uitbreiding een niet toegelaten wijziging zou betekenen gelet op de geïndiceerde periode in de tenlastelegging;

Dat dan ook dient vastgesteld dat het feit van de tenlastelegging zoals voorzien en voor zover betrekking hebbende op de oprichting, niet gepleegd is, dat beklaagden daarvoor dienen vrijgesproken en dat verder het Hof niet bevoegd is om te oordelen omtrent de herstellordering in zoverre deze daarop gesteund is;

b. wat betreft de instandhouding

Overwegende dat de geïndiceerde instandhouding van de wederrechtelijk uitgevoerde constructies gepleegd werden in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, nl. natuurgebied;

Overwegende dat beklaagden voorhouden dat de houten schuilplaats en de vijver zijn opgericht voor de inwerkingtreding van de wet van 29 maart 1962;

Dat de aankoopakte van 29 april 1991 de aankoop vermeldt van weilanden met vijver, stal en bos; dat beklaagde steeds heeft beweerd dat deze houten stalling en de vijver meer dan 50 jaar oud zijn (zie verklaring stuk 19); dat gelet op de foto in het strafdossier deze houten stal zich in erbarmelijke toestand bevindt (stuk 25) en het derhalve mogelijk is dat deze is opgericht voor 1962 en aldus geacht wordt te zijn vergund;

Dat er dan ook twijfel bestaat wanneer deze houten stal en vijver werden opgericht zodat beklaagden dan ook worden vrijgesproken voor de instandhouding van de houten stal en vijver;

Overwegende dat beklaagden niet betwisten een gebouw voor een stroomgenerator te hebben gebouwd in 1995 doch zich beroepen op de rechtvaardigingsgrond "dwaling" verwijzende naar de aankoopakte waarin is vermeld dat er enkel een vergunning nodig is voor het bouwen van constructies bestemd voor bewoning;

Dat dwaling slechts als rechtvaardigingsgrond kan gelden indien ze onoverkomelijk is en als beklaagden zich in de absolute onmogelijkheid bevonden om het bestaan van een wettelijk voorschrift te kennen.

Dat beklaagden ten onrechte afleiden dat zij door de clause "Stedebouw en ruimtelijke ordening" in de aankoopakte d.d. 26.04.1991 misleid werden en van oordeel waren dat enkel voor gebouwen bestemd voor bewoning een vergunning moest aangevraagd worden; dat integendeel de notaris beklaagden er uitdrukkelijk op wijst dat geen bouwwerk noch enige vaste of verplaatsbare inrichting die voor bewoning kan worden gebruikt kan worden opgericht zonder bouwvergunning; dat dit derhalve getuigt van kwade trouw in hoofde van beklaagden die goed wetende dat het perceel in natuurgebied ligt, uitdrukkelijk op de hoogte zijn gesteld dat het bouwen van éénder welke constructie al dan niet voor bewoning, zonder vergunning niet toegelaten is;

Dat dit onderdeel met name de instandhouding van het gebouw waarin de stroomgenerator is ondergebracht derhalve bewezen is;

Overwegende dat beklaagden voorhouden dat de chalet in betonelementen is opgetrokken vóór de wet van 29 maart 1962 en derhalve geacht moet worden vergund te zijn;

Dat in de aankoopakte d.d. 26.04.1991 deze constructie niet wordt vermeld; dat bij navraag op het kadaster er op het perceel "noodwoning" staat opgericht in 1993 en op perceel een landgebouw einde opbouw 1991; dat bovendien de door beklaagden aangezochte landmeter te zelf in zijn attest d.d. 9.04.01 stelt dat het visserhuisje meer dan 50 jaar oud zou zijn en beklaagden niet alleen instandhoudings- maar ook verbeteringswerken hebben uitgevoerd; dat het Hof overigens opmerkt dat de materialen waarin deze chalet is opgetrokken gelijkaardig zijn als deze van het gebouw waarin de stroomgenerator is ondergebracht en dat door beklaagden is gebouwd in 1995; dat de veldwachter in zijn schrijven d.d. 20.09.93 (stuk 28) gewag maakt van "een recent opgericht bouwwerk van betonblokken en voorzien van een zadeldak"; dat het niet relevant is of deze constructie nu al dan niet kan bewoond worden; dat gelet op deze gegevens en de foto in het strafdossier die aantoon dat deze constructie in een goede staat verkeert, het Hof derhalve afleidt dat deze constructie niet is opgericht voor 1962 zoals beklaagden ten onrechte beweren, maar dateert van nadien en vrij recent is;

Dat derhalve de instandhouding van de chalet in betonelementen bewezen is;

Overwegende dat gelet op de omstandigheden en de ernst van de feiten meer bepaald het niet respecteren van de regels van ruimtelijke ordening, het Hof niet ingaat op het verzoek om aan beklaagden het voordeel van de opschorting te verlenen;

Overwegende dat rekening houdend met de persoon van beklaagden, hun blanco strafregister en rekening houdend met de ernst van de feiten dat niettegenstaande een duidelijke verwittiging in de aankoopakte door de notaris, beklaagden constructies oprichtten zonder vergunning, hierna bepaalde geldboete gepast is;

Dat de hierna opgelegde vervangende gevangenisstraf aangepast is aan de omvang van de geldboete;

c. wat betreft de herstellvordering in zoverre geënt op de instandhouding

Overwegende dat nu de feiten deels bewezen gebleven zijn, deels dient ingegaan op de herstellvordering desbetreffend van de stedenbouwkundig inspecteur zoals uitvoerig gemotiveerd in diens vordering tot herstel d.d. 3.02.98;

Dat het Hof niet bevoegd is kennis te nemen van de herstellvordering van de houten chalet en de vijver om reden dat beklaagden werden vrijgesproken voor deze inbreuken;

Overwegende dat deze herstellvordering met betrekking tot de chalet in betonelementen en het gebouw met stroomgenerator zowel intern als extern wettig is en, binnen de beperking van de vervolgte feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel beoogt van de gevolgen van de door beklaagden gepleegde misdrijven; dat zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is;

Dat het niet de rechter is die de aard van de herstelmaatregel bepaalt doch wel de bevoegde overheid noch heeft deze te oordelen over de opportuniteit ervan; dat het besluit van de stedenbouwkundige inspecteur tot slooping van de wederrechtelijke gebouwen in natuurgebied en niet tot het bepalen van een meerwaarde, op zich geen motiveringsgebrek inhoudt waardoor de gevorderde herstelmaatregel onwettelijk is;

Dat weliswaar de beslissing van het college van Burgemeester en Schepenen d.d. 4.10.93 tot het

betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed heeft bekomen werd herzien ingevolge de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen d.d. 13.10.97 waarbij het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat werd gevorderd;

Overwegende dat de regelgeving met betrekking tot de Hoge Raad voor het Herstelbeleid met inbegrip van de adviesregeling, nog niet van kracht is nu er nog geen huishoudelijk reglement van die Raad bestaat;

Overwegende dat de termijn voor het herstel dient te worden bepaald op 1 jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om beklaagden de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hen bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren;

Dat het volledig herstel in deze zaak inhoudt:

- de slooping van de chalet in betonelementen en het gebouw waarin de stroomgenerator is ondergebracht;

Overwegende dat het gepast is om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend;

Dat op grond van art. 149 §1 laatste lid van het decreet van 18.05.99, gewijzigd bij decreet van 21.11.03, de rechtbank op verzoek van de stedenbouwkundige inspecteur een dwangsom kan bepalen per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregelen; dat beklaagden verzoeken een prejudiciële vraag te stellen voor zover het Hof zou oordelen een dwangsom op te leggen;

Overwegende dat beklaagden het Hof verzoeken om een prejudiciële vraag te stellen en in afwachting de procedure wat betreft de herstellvordering te schorsen;

Overwegende dat wat betreft de eerste prejudiciële vraag het Arbitragehof bij arrest nr. d.d. 28.03.02 reeds op deze vraag heeft geantwoord:

"de decreetgever is bevoegd te beslissen in welk geval de dwangsom aan de strafrechtelijk veroordeelde partij kan worden opgelegd teneinde de uitvoering van de maatregel die met het oog op de stopzetting van het misdrijf werd bevolen, te waarborgen";

Dat derhalve het Hof op grond van art. 26§2 tweede lid, 2° Bijzondere wet Arbitragehof niet ingaat op dit verzoek;

Overwegende dat gelet op dit arrest van het Arbitragehof de door beklaagden gestelde 2de prejudiciële vraag overbodig is gezien de decreetgever de mogelijkheid heeft om een dwangsom op te leggen zodat het wettigheidsbeginsel niet is geschonden;

Overwegende dat met betrekking tot de derde prejudiciële vraag het Hof van oordeel is dat het opleggen van een dwangsom kennelijk niet strijdig is met het gelijkheids- en het non discriminatiebeginsel, zodat het Hof overeenkomstig art 26 van de Wet op het Arbitragehof niet ingaat op dit verzoek;

OM DIE REDENEN:

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211, 212 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 50 strafwetboek
- 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2
- decreet van 28 september 1999, gew. art. 16,

- 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003
- 1 van de wet van 5 maart 1952
 - 1.2° van de wet van 24 december 1993
 - 36 van de wet van 7 februari 2003
 - 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
 - 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
 - 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
 - 58 van het K.B. van 18 december 1986
 - 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
 - 91 van het K.B. van 28 december 1950, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001
 - 1385bis gerechtelijk wetboek

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk behoudens het hoger beroep van beklaagden gericht tegen de vrijspraak van reliëfwijziging;

Zegt voor recht dat het bestreden vonnis nietig is;

Opnieuw recht doende;

Actualiseert en preciseert de feiten zoals hiervoor gezegd (pagina's 5 en 6);

Spreekt beklaagden vrij voor het aanleggen van de vijver en de oprichting van de 3 constructies met name de houten stal, de chalet in betonelementen en het gebouw bestemd voor de stroomgenerator;

Spreekt beklaagden vrij voor de instandhouding van de vijver en de houten chalet;

Verklaart beklaagden schuldig aan de feiten van instandhouding van de chalet in betonelementen en het gebouw bestemd voor de stroomgenerator zoals geactualiseerd en gepreciseerd;

Veroordeelt elk van de beklaagden tot betaling van een geldboete van 100 : 40,3399 euro te vermeerderen met 1990 opdecimen en alzo gebracht op 495,79 euro (VIERHONDERD VIJFENNEGENTIG EURO en NEGENENZEVENTIG CENT) of een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND;

Verplicht elke beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van TIEN EURO, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op VIJFENVIJFTIG EURO;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO;

M.b.t. de herstellvordering;

Zegt voor recht dat het Hof niet bevoegd is uitspraak te doen over de herstellvordering in zoverre geënt op het misdrijf van oprichting en in zoverre geënt op de instandhouding van de vijver en de houten stal.

Beveelt beklaagden de plaats in de vorige staat te herstellen, hetgeen impliceert de integrale slooping van de chalet in betonelementen en het gebouw bestemd voor de stroomgenerator, binnen de termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, solidair tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERD VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger

vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig
arrest vooraf werd betekend;

Laat de kosten van het hoger beroep van het
Openbaar Ministerie en van het nietig verklaarde
vonnis ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de overige
kosten van beide aanleggen, deze aan de zijde van
de openbare partij in totaal begroot op 172,90
euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzing van de TWAALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
ZEVEN DECEMBER TWEEDUIZEND EN VIJF

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Substituut-procureur-generaal

Griffier